

ско голѣменіе, нѣма воларска гордость, нѣма хатарз: само единъ праведный отвѣръх (цованъ) на бога. Тамо сѣ сичките равно и богати и сиромаси, и роби и сководни, нѣма никой да са надава на дробѣго, само на своитѣ работы, отъ които ще чака, или оправданіе, или осужденіе: защото тамо хатарз нѣма. Тѣка богъ милка и чака да са покаеме, а тамо проважда грѣшныте ко огнь вѣчный, тамо не гледа богъ, ни и мѣдры, ни силны, ни богаты, ни млади, ни хубавы, но иска и търси отъ насъ законныте добрини. Ахъ младость глѣпава и несмысленна, коато са надѣва да живѣе много! младость многолажковна прелестъ, калъ грѣшный, трава зелена, коато не са надава скоро за този смъртнй часъ, който е отлекваніе на сичките работы, какъто дѣма праведный Ювз: смърта е на праведныте почиваніе, на робыте избавленіе, на трѣдницыте отдыхваніе, на борчлыите отплащаніе, на скорбныте утѣшеніе, на голыте облекло, на гладныте храна, и на грѣха присичаніе: защото, ако не беши смъртъта, то ни быхме са и зели единъ дробѣй като рыбыте въ водатъ, и ако не быхме чакали сѣдъ, не быхме сѣ оставили отъ грѣха никога. Видители колко добро нѣщо е смъртъта? и е достойна за похвала, а не за плачь: защото, ако умре праведникъ, да са радваме чи отива при бога въ рай, ако ли умре грѣшникъ, пакъ да не скорвиме: защото нѣма вече да прави грѣхоке. Кога нѣма никой да живѣе вѣчно, защо да плачима толко надъ умрелыте? Нали гледаме свашенниците колко слава и хвала воздаватъ на бога, и колко сѣ молатъ богъ за дѣшатъ на мертваго, тѣй и ние които сме дошли на негокото погревеніе, не трѣбъ да плачима, но да са молиме богъ за дѣшатъ мѣ. Нали гледаме какъ испроваждаме мъртвыте съ молитвы и пѣсни, съ тѣй показваме на бога благодареніе, обличае гы съ новы дрехы, съ тѣй показваме нашето възкресеніе, наливаме върхъ имъ масло, съ тѣй показваме нашето кръщеніе, кадиме гы съ тиманъ, съ той показваме темнотатъ на този сватъ, палиме свѣщи, съ тѣй показваме свѣтлинатъ на онзи свѣтъ, полагаме гы срецо Истокъ, съ тѣй показваме какъ ще оживѣатъ и ще отидѣтъ кде истокъ за страшный сѣдъ. Но христіане! кога знаеме и вѣрваме какъ ще възкрѣснатъ мъртвыте, то е срамно и безпѣтно да плачима и да са кахариме за умрелыте. Да плачатъ невѣрныцыте, които не сѣ кръщани, както дѣма христосъ: аще кто не родитса водою и дѣхомъ, не внидетъ въ царствіе небесное. А ние които сме кръщани исповѣдани и причащени, не прилича да плачима, но да благодариме бога. Умрели нашъ братъ, или прѣмтель, или сродникъ, да похвалиме бога чи избралъ нашымъ братъ, когото е той самъ направилъ, и да речеме като праведнаго Юва: господъ дади, господъ зе. Защото на Юва умраха за единъ день десеть чада; седемъ сынове и